

trent 5 Mill. Kr., og en Nedgang af $\frac{1}{2}$ pCt. vil andrage et Beløb af 10 Mill. Kr., det vil sige, at en Nedgang i Rentefoden vil bidrage klæffelig. — Det vil altsaa være at tage fat i den rigtige Ende, og ethvert Forslag, som kan virke i den Retning, har absolut min Sympati.

Det er en Fordel, som jeg straks vil indrømme det nærværende Forslag, men ved Siden deraf har Forslaget store Svagheder, som ogsaa ere omtalte af de foregaaende Talere og særlig af den første. Det er for mig en svag Side ved Forslaget, at man laaner flere Penge, end man har behov. Det er jo opløst gennem Anmærkningerne, at i de to første Finansaar, det indværende og det kommende, er der ikke Brug for mere end saadan noget som 18 Mill. Kr. Det øvrige har man ikke Brug for for Tiden; man venter at faa Brug for det om nogle Aar maaske. Der er 6,692,780 Kr. tilovers, som man maaske ikke faar Brug for for om nogle Aar. Det forekommer mig, at det i flere Henseender er uheldigt at laane Penge, som man i Øjeblikket ikke har Brug for. For det første vil jo et saadant Laan foraarjage en Del Rentetab — det har den ærede første Taler gjort opmærksom paa, og jeg skal ikke gentage, hvad han har sagt i saa Henseende, men kun slutte mig til hans Udtalelser desangaaende; at der vil foraarjages en Del Rentetab, mener jeg er absolut uundgaaeligt. Endvidere anser jeg det, som allerede nævnt, for uklogt at laane Penge, som man ikke har Brug for. Det er uklogt af en Privatmand; det er en daarlign Husholdning, naar en Privatmand slaar ind paa den Vej, det frister ham let til at være temmelig sløt ved visse Lejligheder og hjælper ham ikke til at føre den økonomiske og sparsommelige Husholdning, som han maaske ellers kunde have ført. Og hvad der gælder for Privatmanden i saa Henseende, tror jeg ogsaa, at vi, i hvert Fald til en vis Grad, kunne overføre paa Statshusholdningen. Jeg tror, at det er rigtigt at sige: Saa og saa mange Penge behøve vi, og kunne vi ikke finde det rigtigt i Øjeblikket at tilvejebringe dem gennem Statsudfrøninger, saa laane vi, hvad vi have behov. — Jeg finder det heller ikke heldigt i en anden Henseende. Det kan dog være muligt, at hvis vi laante disse Penge om nogle Aar, kunde vi faa dem billigere. Jeg synes, at Bevægelsen paa Pengemarkedet peger i den Retning, at der er al mulig Sandsynlighed for, at vi om nogle Aar kunde faa Pengene billigere.

Jeg har dernæst en Grund til, som jeg ikke skal tilbageholde, og det er den, at det forekommer mig ikke, at de sidste 10 Aars

Erfaringer tale i Retning af, at vi, i hvert Fald fra den Side, hvortil jeg hører, skulde være særdeles villige til at fylde Penge i Statskassen. Havde vi i 1885 ikke haft den store Kassebeholdning, vilde vistnok meget have set anderledes ud i vort Fædreland den Dag i Dag, end det nu gør. Jeg har ikke den Tillid til den høje Regering, at jeg saadan paa maa og faa vil være med til at fylde Penge i Statskassen uden at vide, hvad de skulle bruges til. Jeg ved nok, at der siges, at det nu er en anden Regering, men jeg kan ikke se andet, end at Regeringen er den samme; fordi der er sket et Par Personforandringer, skønner jeg ikke rettere, end at Regeringen er den samme, og at Systemet er det samme, og dette Regeringssystem's Maade at behandle Statskassebeholdningen paa have vi jo i frist Minde. Med disse Erfaringer for Øje, har jeg for mit Vedkommende ikke nogen særlig Grund til at være med til at fylde i Statskassen uden at vide, hvad Pengene skulle bruges til.

Der er dernæst i § 2 c. en Bestemmelse, der siger, at Laanet er uopsigeligt fra Debtors Side i 20 Aar. Det forekommer mig, at det er en meget uheldig Bestemmelse. Konverteringsloven af 12te November 1886 har den Bestemmelse, at Laanet er uopsigeligt i 10 Aar, men disse 10 Aar synes, efter hvad der nu foreligger, at være en temmelig lang Frist, og her er nu en Bestemmelse om den dobbelte Frist. Som jeg allerede har sagt, forekommer det mig, at Bevægelsen paa Pengemarkedet er gaet i en saadan Retning, at denne Bestemmelse absolut maa være uheldig for Statskassen. Hvis den nedadgaaende Bevægelse fortsættes med Hensyn til Rentefoden og Renten i det hele taget — og det er mit Haab, at det vil blive saaledes ved, det modsatte kan jo finde Sted, det ved ingen af os, men det er mit Haab, at Bevægelsen vil fortsættes i de nærmest følgende Aar — er jo Statskassen bleven bunden paa en uheldig Maade; det vilde saa være heldigt, om Statskassen var fri og kunde foretage en ny Konvertering. Den Kursstigning, der for Tiden finder Sted, behøver jeg ikke at komme videre ind paa, ærede Medlemmer vide jo meget godt, at der er en betydelig Stigning for Øjeblikket. Det blev opløst i det andet Ting, at f. Eks. danste $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer netop for 3 Aar siden stod i 93 pCt., medens de nu staa i pari; at tykke 3 pCt.s Statsobligationer for et halvt Aar siden stod i 88 pCt., medens de nu staa i 95 pCt., og at tynde 3 pCt.s Obligationer ligeledes for et halvt Aar siden stod i 88 pCt., medens de nu staa i 93 pCt. & 95 pCt. Der